Peet. Kas nemmad kui pu hea on, iggal aastal siggiwad?

Hans. Ei ial: kui Jummal warra soia añnab, nago wiendal näddalal, siis on neile römus luggu, ja kui on korralissed ilmad, et Jummal lasseb keik hästi korda miñna.

Peet. Mis siis saab, kui puhk, willo, teist wihmsed ilmad on?

Hans. Siis wangitsewad, ei sa Emma kätte.

Peet. Kas keikil pudel se luggo on?

Hans. Ei mitte keikil: kuid rammolisses puus perre sukkeb omma aega ikka.

Peet. Jo neil siis ka murret on wihmasest aastast?

Hans. Kuida siis? näikse silmaga, kuida noremad surrotakse takka, toito otsima, ja ei

ei lähhä siiski kaugele, ja on saggedad käima, kui wihma ook tulleb; kui ook lähhäb ülle, pärris- maia- mehhed lähhäwad kaugele, tullewad surema koormaga.

Peet. Kül need lomokessed näitwad otse targaste ommad asjad aiawad.

Hans. Kül nemmad omma tarkusse ja ussinussega monned rummalad ja laisad innimessed häbbiks tewad.

Peet. Ja häbbi kül, Jummal parrago! et meie, kes Jummala sarnatseks olleme lodud, nüüd patto läbbi monne asja sees rummalamaks ja roppemaks läinud, kui nisuggused meistmatta lomokessed.

Hans. Suur Jummal, Jehowa, woiks sedda parrata! au ja kitus olgo temmale, et ta siiski ni kallid lomokessed meie kassuks ja römuks meie kätte weel añnab.

Peet.

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1801, lk. 22